

Nu știu dacă Paul avea chef de mine (eu de el, la cum mă simțeam, recunosc deschis, nu), însă era clar că-l luasem pe nepregătite. Nu-și făcuse cine știe ce planuri, dar, spre deosebire de mine, el cel puțin avea câțiva colegi de liceu prin preajmă, printre care și pe unul care muncise ani buni pe un vas de croazieră și se întorsese cu bani; își cumpăraseră o casă veche în apropiere de Piața Unirii și se chinuia să o renoveze. Paul îl ajutase cu niște relevee și probabil și cu un soi de proiect, pe care tipul nu-l respectase din lipsă de bani. Amenajase mai întâi un hostel în corpul din spate și funcționa deja de jumătate de an, iar în față încă era șantier, pentru că se ambiționa să deschidă un bistro. Omul chiar asta lucrase pe vas, bucătar, și-i plăcea; avea el obsesia asta, să le arate clujenilor ce a învățat de pe unde a umblat, ce a realizat el prin muncă. Întru totul îndreptățit, până la urmă. Mai ales când te întorci cu o soție frumoasă, o suedeză care învață românește doar pentru că tu i-ai cerut asta (dar o face natural, așa, pentru tine) și se mută definitiv cu tine la Cluj. E harnică, te ajută, te înțelege. Îți ține isonul la glume (chiar dacă de duzină, dar ea nu le pricepe pe toate, fiindcă nu vorbește româna la nivel de nuanțe), dansează când e de dansat, te lasă s-o pipăi în public; râde, și e atât de drăguță când râde. Are ochii albaștri, pielea albă cu mici pistrui și păr blond: ți-a făcut un copil minunat. Băiețel. Îl cheamă Gustav, normal.

Paul l-a sunat pe tip și: „Noi facem aici în mansardă. Nu e amenajat, dar avem o aerotermă. Da, sigur, numa’

dați fuga la Metro să luați câte ceva înainte... Apăi, să tot fim vreo zece cu totul“ – perfect.

Fusesem și anul trecut la Cluj imediat după ce cum-părasem mașina; m-am dus la drum lung ca să-i fac rodajul (un fel de-a spune, pentru că rodajul se face doar la mașinile noi).

Îmi zicea deseori „Vino și tu până la Cluj, să-ți mai văd și eu chipul“, iar când chiar am reușit să vin și l-am sunat să-i zic că am ajuns, Paul dormea. A răspuns după nu știu câte apeluri, „Așteaptă-mă pe lateral, la statuia lui Avram Iancu. E parcare acolo, vin în cel mult juma’ de oră“. După mai bine de-o oră de așteptare l-am sunat iar: de data asta își închisese telefonul. Am mers într-o pizzerie prin zonă și, după ce am înfulecat niște spaghete cu ketchup, am plecat înapoi spre București; aproape de miezul nopții, când mă apropiam de Vâlcea, a sunat și mimoza: „Mno, acuș m-am trezit... Pe unde ești, măi, pulă, de ce-ai plecat? Ațipisem, că am jucat Shogun toată noaptea“. Așa că de data asta, obișnuit cu țepele, îndată ce trec de Alba Iulia, îl sun.

Răspunde vioi: „Așteaptă-mă pe lateral la statuie, da-ți-aș muie, vezi că e parcare acolo... Am de gătat ceva la birou și, mno, acuș pornesc către tine“ – nu Paul, nici vorbă. Mă gândesc puțin, foarte puțin, și-i zic: „Vii acuma, sugus! că nu stau după tine în frig!“, moment în care el începe să urle demonstrativ în telefon, „Da’ mai dă-te-n pulă...! Nebunule! Da’ ce ți-am făcut? De ce nu vrei să-nțelegi că viu acu’ și te iau? Șezi frumos pe băncuță la Avram Iancu, că viu acu’ și te iau!“, totul pe o voce de cucoană acrită. „Stai, bă, că

„încă n-am ajuns...“, îi zic. „Te sun când cobor Dealul Pulii, e bine?“ – „E bine, e bine...“ și, într-adevăr, când ajung la statuie, după două minute apare și Paul. Îl văd cum trece cu mașina, încetinește când se apropie de trotuar și mă claxonează prelung, dar nu oprește. Îmi face insistent semnul cu degetul prin parbriz, mai dă un ocol pieței, caută loc de parcare (când ar fi putut doar să încetinească, ca eu să fi avut timp să sar în mașina mea, să-l urmez), ajunge iar lângă mine, oprește pe avarii, zăbovește puțin înăuntru cu motorul pornit, apoi se dă jos. Joacă sobru, ca de obicei: „Servus, Horia. Cum a fost drumul?“, după care cu voce joasă, dar la fel de sobru: „Mă lași să dorm cu tine în pat? Te rog...“ – și dinții lui încălecați, plus rânjete. Poartă pe cap un fes de școlar și are o jachetă army cu un milion de fermoare. I se tot aburesc lentilele ochelarilor, înjură la fiecare două cuvinte, dar îl simt plin de viață și asta este cât se poate de OK pentru mine acum.

În timp ce cu o mână îmi fac de lucru să răspund la SMS-uri de Anul Nou (inclusiv dl Dulcă – lovi-l-ar ciuma, ca să vezi, n-a murit! – dar deocamdată nimic de la Ema), cu cealaltă încerc să țin de volan și să mă strecor prin întuneric după Paul, care conduce încetișor, tacticos, în fața mea. Mergem întâi la el acasă, după aceea la Revelionul vieții, ioi, Doamne.

Pășesc în casă întâmpinat de ochii sticloși ai maică-sii, „Sărut mâna, eu sunt Horia“, și fără prea multe cuvinte (faceam pe mine...) îmi cer scuze și adaug: „Dacă se poate, aș avea nevoie să fac un duș...“. Îmi dau însă imediat seama că am greșit; nu trebuia să spun așa ceva

de față cu Paul. Îl cunosc prea bine, văd cum i se încalecă dinții din nou și-i încolțește rânjetul; atâta mi-a trebuit – stă calm deocamdată și, cât timp e și maică-sa prin preajmă, doar mă pândește. „Paul, ia prosop curat din dulap și dă-i la Horia la duș“, îl roagă femeia, iar eu încerc să intru în baie și să trag ușa după mine, dar Paul forțează. Că să stau un pic. Că vrea și el să intre cu mine. Să ne „scăldăm“ amândoi.

— Să ne râdem, să ne frigem în bulane, zice – bineînțeles, *Cel mai iubit dintre pământeni* – și mă apucă după gât, face o priză cu antebrațul și mă ține așa blocat.

Are forță, animalul, mă doare când își înfige labelle – tip la el:

— Termină-n pula mea, că mă doare!, dar el e cu ale lui:

— La coșuri! Nu ne-a plăcut la coșuri, ne-am râs! Ce este un coș? și fiindcă doar scâncesc de durere și nu scot o vorbă, devine și mai necruțător: Ce este un coș??? Este un obiect de nuiele! Bravo, un obiect de nuiele! Acum să repetăm împreună ce este un coș...

Îmi dă drumul din strânsoare, îmi oferă câteva secunde ca să pot să respir, apoi mă roagă absent, visător, să-i dau voie să stea cu mine acolo în baie cât îmi fac duș. Că gata, nu-mi mai face nimic, zice. Doar se uită.

— Paul, sunt și eu după drum, înțelege odată..., îi răspund, și se înduplecă. Tace și devine brusc serios, îmi reglează cu ospitalitate apa la robinet și dispare.

Când ies, îl găsesc în camera lui făcând șpagatul. Întreb:

— La ce oră plecăm? Am timp să dorm?

— Clar. Nu plecăm acum. Dormim înainte.

Ne aude maică-sa, pentru că îndată vine propunerea – logică, de altfel:

— Paul, lasă pe Horia să doarmă în camera ta și tu mergi de-ți așterne în sufru.

— No, lasă, că avem loc berechet la mine. Nu stăm mult, numa' ne relaxăm puțin.

— Cum crezi. Dar întinde fotoliul și lasă pe Horia în pat.

— Mulțumesc, nu vă faceți griji, că ne descurcăm... intervin, că deja mă simțeam.

— Paul, așterne cearceaf curat la Horia, mai auzim prin ușa deja închisă.

Paul locuiește într-o vilă eclectică situată pe o stradă pavată cu piatră cubică, în apropiere de ceva muzeu de-al lor din Cluj, iar camera lui – pereți albi, mochetă bej, pat scund de o persoană, fotoliu extensibil, dulap – are o fereastră direct spre stradă. Mai trec mașini, iar dacă stingi lumina, pe tavanul camerei sunt dâre de faruri, așa că Paul se duce să tragă draperiile ca să putem dormi.

Mă întind pe pat și-l văd prin semiîntuneric cum își desface fotoliul cu mișcări ample de balet; e îmbrăcat într-o pereche de blugi și un maiou supraelastic; se uită din când în când spre mine de parcă ar aștepta o confirmare, întinde pernele fotoliului pe jos și trage o pătură cazonă peste ele. Aș vrea să dorm, dar nu, Paul vrea puțin circ și acum. Ca într-un film mut, își scoate tacticos ochelarii și-i pune jos pe mochetă. Se așază apoi încetisor pe spate și pentru o vreme pare că va sta așa lungit, cu ochii deschiși și cu mâinile strânse la

piept. Nu trece însă un minut și se ridică nervos; sub pretextul că moare de cald, se dezbracă și rămâne în chiloți (rupți, făcuți țândări la coaie), îmi arată pula de câteva ori „ca din greșeală“ și se pune iar pe fotoliul-pat, unde, strâns covrig, se face că și-o freacă sub pătură, gâfâind: „Să știi că... n-are legătură cu faptul că sunt... cu tine în dormitor... Horia... ci numa'... cu faptul că sunt în dormitor“ – și mă privește cabotin cu niște ochi „foarte triști“ preț de câteva secunde. Încercând apoi să adoarmă, geme, icnește, sforăie; se bese scurt și bolborosește în somn: „...mnezeii mă-tii de curvă...“, în cameră e foarte cald și habar n-am dacă până la urmă am reușit să ațipesc cât de cât.

— Horia, tu crezi că mie mi-e bine aici? mă întrebă dintr-odată, întinzându-se ca să aprindă veioza.

— Nu știu, Paul... De ce, ați mai avut discuții?

— Ce?

— Cu maică-ta...

— În ultimul timp nu. Dar atâta, să nu crezi cumva că mie mi-e bine aici.

Mă uit la el. S-a mai schimbat de când nu l-am mai văzut. Are brațele aproape cât picioarele mele de groase și pectoralii umflați prin maiou, fruntea înaltă.

— Paul, uite, știi... îi zic, încercând să improvizez ceva, dar nu mă ascultă.

Se lungește la loc pe fotoliul lui extensibil și continuă cu același glas alb:

— Am fost în București săptămâna trecută, dar nu te-am mai sunat... Eram obosit... am condus pe cineva la aeroport, iar cu o zi înainte nu dormisem deloc. Ți-am zis... maică-mea nu mai face față... nu prea îmi vine s-o las. Îți dai seama, are aproape șaiszeci de ani,